

UZASADNIENIE

(...) Bank (...) spółka akcyjna we W. w pozwie z dnia 22 kwietnia 2015 r. wniosła w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanego K. S. kwoty 2.841,43 zł wraz z odsetkami umownymi obliczonymi według zmiennej stopy procentowej określonej jako 4-krotność stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od kwoty 1975,61 zł od dnia 17 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty. Ponadto powódka wniosła o zwrot kosztów opłaty sądowej w wysokości 30 zł, opłaty skarbowej w wysokości 6 zł.

W uzasadnieniu żądania powódka wskazała, że w dniu 11 marca 2011 r. zawarła z pozwanym umowę o przyznanie limitu kredytowego i umowy o wydanie i korzystanie z karty kredytowej (...), w ramach, którego pozwany otrzymał limit w wysokości 3000,00 zł. Pozwany zaś był zobowiązany do spłaty kredytu w comiesięcznych ratach w wysokości podanej w generowanych wyciągach (pozew – k. 1-5).

Postanowieniem z dnia 14 maja 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania przez tut. Sąd (k. 6)

Na rozprawie sądowej w dniu 23 marca 2016 r. nie stawił się pełnomocnik powódki – prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy, stawił się pozwany, który uznał roszczenie, wniósł o rozłożenie dochodzonej należności na raty oraz przedstawił swoją trudną sytuację materialną (protokół k. 47-47v).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny .

W dniu 11 marca 2011 roku pozwany K. S. zawarł z poprzednikiem prawnym powódki (...) Bank spółką akcyjną z siedzibą we W. umowę o przyznanie limitu kredytowego Nr (...). Na podstawie przedmiotowej umowy (...) Bank s.a. we W. udzielił K. S. limitu kredytowego do kwoty 3.000,00 złotych. Nadto celem umożliwienia korzystania z limitu kredytowego strony powyższej umowy zawarły umowę o wydanie i korzystanie z karty kredytowej M. (...) Nr (...) (okoliczności niesporne, odpis umowy o przyznanie limitu kredytowego i odpis umowy o wydanie i korzystanie z karty kredytowej k. 18-19).

K. S. nie dotrzymał określonych w zawartej umowie warunków, a w związku z brakiem wymagalnej spłaty minimalnej za okres co najmniej 2 miesięcy, pismem z dnia 20 stycznia 2015 roku (...) Bank (...) spółka akcyjna we W. wypowiedziała pozwanemu umowę o limit kredytowy i kartę oraz wezwała K. S. do zapłaty kwoty 2.659,98 należności tytułem zaciągniętego kredytu. (...) Bank (...) spółka akcyjna we W. zaznaczyła, że w przypadku niedokonania wpłaty w terminie 30 dni od dnia otrzymania wypowiedzenia wystawi bankowy tytuł egzekucyjny oraz podejmie działania zmierzające do odzyskania należności na drodze postępowania egzekucyjnego (okoliczności niesporne, odpis wypowiedzenia umowy k. 32).

(...) Bank (...) s.a. we W. w dniu 16 kwietnia 2015 roku sporządziła wyciąg z ksiąg banku na nazwisko K. S., z którego wynika, że wysokość jego zobowiązania na dzień 16 kwietnia 2015 roku wynosi 2.841,43 złotych oraz odsetki obciążające dłużnika od dnia następującego po dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, obliczone od kwoty 1.975,61 złotych naliczane według zmiennej stopy procentowej odsetek maksymalnych w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP (okoliczności niesporne, wyciąg – k. 31).

Pozwany do dnia zamknięcia rozprawy w przedmiotowej sprawie nie uiścił wskazanej kwoty. Zaległości w terminowej spłacie kredytu były spowodowane jego trudną sytuacją finansową. Pozwanego z powodowym bankiem łączy kilka umów kredytowych. Obecnie swoje zadłużenie względem (...) Bank (...) s.a. we W. wynikające z zaciągniętych zobowiązań pozwany spłaca w ratach. Pozwany po utracie jedyne źródła utrzymania w 2013 r. – świadczenia rentowego, znajdował się w bardzo trudnej sytuacji majątkowej i osobistej; mieszka sam i obecnie utrzymuje się z pracy w charakterze krajacza, za którą otrzymuje 1800 zł. netto miesięcznie. Pozwany ma zadłużenie za mieszkanie w kwocie ok. 1500 zł. i spłaca jej w ratach miesięcznych po 209 zł. każda. Na utrzymanie, w tym leki pozwany wydaje ok.

1150 zł. miesięcznie, dodatkowo spłaca raty zadłużenia do powodowego Banku (okoliczności niesporne, twierdzenia pozwanego – k. 47-47v).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej przytoczonych dokumentów lub ich odpisów i kopii, które uznał za wiarygodne, nie znajdując podstaw do kwestionowania ich prawdziwości, biorąc pod uwagę fakt, że również strony niniejszego postępowania nie podważały ich wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje.

W świetle zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka dochodziła od pozwanego roszczenia z tytułu nieuregulowania przez niego zobowiązania wynikającego z umowy o przyznanie limitu i wydania karty kredytowej.

Stan faktyczny zasadniczo nie był przedmiotem sporu w niniejszym postępowaniu. Pozwany bowiem nie zaprzeczył okolicznościom, na których powódka opierała swoje żądanie.

Nie było w sprawie sporne, iż strony procesu były związane umową o przyznanie limitu kredytowego i karty, która została wypowiedziana przez powódkę wskutek nieuiszczenia przez pozwanego wymaganych należności określonych w umowie. Strona powodowa dochodząc od pozwanego zapłaty kwoty 2.841,43 zł z tytułu umowy limitu kredytowego w należyty sposób wykazała zasadność przedmiotowego roszczenia – art. 6 k.c. Dokumentacja złożona w toku postępowania przed Sądem nie budzi wątpliwości co do istnienia zobowiązania pozwanego względem powódki oraz wysokości zapłaty dochodzonej pozwem kwoty, art. 232 k.p.c.

Na okoliczność istnienia i wysokości dochodzonej kwoty strona powodowa przedstawiła bowiem umowę z dnia 11 marca 2011 r. wraz z załącznikami, zestawienie operacji związanych z przyznaną pozwanemu kartą, regulamin, wypowiedzenie umowy i wyciąg z ksiąg rachunkowych banku. Przedstawiony przez powódkę dowód w postaci wyciągu z ksiąg banku został sporządzony zgodnie z wymogami przepisu art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe – podpisany przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku (na tę okoliczność przedstawiono odpowiednie pełnomocnictwo) i opatrzony pieczęcią banku - wprawdzie w sporze z konsumentem (za jakiego należało uznać pozwanego) nie stanowi dowodu z dokumentu urzędowego, ale jest z pewnością dokumentem prywatnym, którego wiarygodności pozwany nie zakwestionował i w ocenie Sadu może stanowić i stanowi – obok innych przedstawionych dokumentów – dowód na okoliczność wysokości zobowiązania pozwanego, faktu jego wymagalności oraz daty wymagalności roszczenia odsetkowego.

Niewątpliwie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy istotne znaczenie miało przyznanie podczas rozprawy przez pozwanego okoliczności faktycznych podniesionych w uzasadnieniu pozwu. Pozwany K. S. nie kwestionował zasadności wniesionego przeciwko niemu powództwa, jednocześnie nie przedstawił także dowodów z których wynikałoby, że należność dochodzona pozwem w przedmiotowej sprawie została przez niego spłacona choćby w części, ani nie wykazał, iż powódka nieprawidłowo wywiązała się z umowy. Pozwany przyznał, że nie był w stanie spłacić terminowo należności z uwagi na ciężką sytuacją finansową spowodowaną między innymi utratą świadczeń pobieranych z tytułu renty.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd uznał zasadność powództwa, opierając swoje rozstrzygnięcie na zawartej przez strony umowie, stanowiącej źródło zobowiązania pozwanego, w zw. z art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe, zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Powódka była uprawniona do żądania odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego zgodnie z przepisem art. 481 k.c., według którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Strony w opisanej powyżej umowie oznaczyły z góry stopę odsetek za opóźnienie (art. 481 § 2 k.c.), dlatego też z powyższych względów Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku.

Mając na względzie sytuację materialną i osobistą pozwanego, Sąd uwzględnił wniosek pozwanego i kwotę zasądzoną w pkt I sentencji rozłożył na raty, na podstawie art. 320 k.p.c. W ocenie Sądu rozłożenie zasądzonej należności na raty jest celowe i nie godzi w sposób rażący w interesy powódki. Orzekając w tym przedmiocie, Sąd w szczególności miał na uwadze trudną sytuację majątkową pozwanego. Sąd dał wiarę twierdzeniom pozwanego, który popadł w długi, gdyż w 2013 r. utracił jedynie źródło utrzymania w postaci świadczenia rentowego; obecnie utrzymuje się z wynagrodzenia za pracę w kwocie 1800 zł. miesięcznie, jego wydatki w skali miesiąca kształtują się na poziomie ok. 1150 zł., a dodatkowo pozwany spłaca zadłużenie za mieszkanie miesięcznie w kwocie po 209 zł. oraz zadłużenie wobec powódki. Ponadto, w ocenie Sądu, z uwagi na wielość zobowiązań wobec powodowej spółki, a także ograniczone środki finansowe otrzymywane w ramach wynagrodzenia za pracę, pozwany nie zapłaciłaby zasądzonego świadczenia jednorazowo, co mogłoby rodzić podstawę dla powoda do skierowania egzekucji do przedmiotów majątkowych pozwanego i ponoszenia przez niego dodatkowo kosztów egzekucji. Wskazać należy, że przepis art. 320 k.p.c. w szczególności ma na celu umożliwienie dłużnikowi spełnienie świadczenia w sposób dobrowolny i uchronienie pozwanego od postępowania egzekucyjnego.

W związku z powyższym Sąd doszedł do przekonania, że sumę 2.841,43 zł. należy rozłożyć na 14 miesięcznych rat, z których pierwsza będzie wynosiła kwotę 241,43 zł., pozostałe zaś trzynaście rat w wysokości po 200,00 zł. każda - płatnych do ostatniego dnia każdego miesiąca poczynając od miesiąca następnego po uprawomocnieniu się orzeczenia w niniejszej sprawie, z odsetkami ustawowymi w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat.

W ocenie Sądu, tak określone raty pozwolą na zaspokojenie roszczeń strony powodowej w realnie odczuwalnej wysokości, natomiast pozwanemu umożliwią zgromadzenie odpowiednich środków na pokrycie zobowiązania. Poprzez takie rozstrzygnięcie zapewne szkody nie poniesie powódka, której sytuacja finansowa jest korzystniejsza niż pozwanego.

Z powyższych względów Sąd orzekł jak w punkcie II sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na zasadzie art. 102 k.p.c., biorąc pod uwagę względy słuszności i uznając, iż z uwagi na trudną sytuację finansową i osobistą pozwanego zachodzi szczególna okoliczność uzasadniająca nieobciążanie przegrywającej strony w ogóle kosztami procesu. Pozwany nadto, nie kwestionował roszczenia strony powodowej oraz wyraził chęć zapłaty należności powódki.